

— Ела, де! — извика го старецътъ.

Детето се приближи. Отъ двора наизкачаха и другитѣ деца на Малчо, дойде и жена му.

— Ти, кой си, дѣдо? — запита Малчовата жена.

— Азъ ли, не ме ли познавате? Азъ съмъ Малчовиятъ баща!

— Дѣдо! Дѣдо, мамо! — извикаха децата въ единъ гласъ и заобиколиха стареца.

Дѣдо Вълчанъ се просълзи. Малчовата жена и децата цѣлунаха старческата му дѣсница. Поведоха го къмъ кѣщи.

— Ами, баща ви, той где е?

— Отиде въ България да те търси, дѣдо, — обади се най-голѣмото Малчово дете.

Старецътъ не отговори. Съ бавни крачки той се запжти къмъ кѣщата. Преди да влѣзе, изправи се на стълбитѣ, погледна двора и въздъхна. Ето я неговата кѣща. Толкова години не е влизалъ въ нея. Но и сега всичко е пакъ хубаво. Синътъ му е запазилъ имота. Кѣщата, обора, плѣвника, хамбара, всичко е на мѣстото си.

Дѣдо Вълчанъ погледна небето, погледна още веднажъ двора. Прекрачи да влѣзе въ кѣщи, но изведнажъ една черна вълна се плисна въ очитѣ му, удари главата му, залюлѣ го и той се струполои на прага. Децата изпискаха. Завтече се и майка имъ, дойдоха и други хора. Докато успѣятъ да го вдигнатъ, дѣдо Вълчанъ бѣше мъртавъ.

На следния день Малчо се завърна отъ България.

Отъ Звездица му казали, че баща му заминалъ за Добруджа. И радостенъ, по-скоро да види баща си въ своята кѣща, той шибаше конетѣ и бързо пристигна. На прага го посрѣщна жена му.

— Стариятъ се върна, Малчо, ела да го видишъ!

Още недоизрекля думитѣ си и отъ очитѣ ѝ потекоха сълзи. Повече не можа да отрони дума. Малчо разбра всичко. Влѣзе въ стаята и цѣлуна студеното чело на баща си. Една едра сълза се отрони отъ очитѣ му и капна върху челото на стареца.

Георги Хрусановъ